

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου, Χρόνια πολλά για την Εθνική μας Ημέρα και γιορτή του Ευαγγελισμού.

Με τις τόσες παροικιακές εκδηλώσεις πάει ο νους μου στα παλιά, τα πρώτα μας χρόνια στην ξενιτιά. Γιατί τότε, φίλε μου, αυτές οι τωρινές κοινωνικές εκδηλώσεις ήταν... της ξενιτιάς. Κλειστές, φτωχές κι απέρριπτες σαν τα παιδικά μας παιχνίδια, αμπάριζα, τσελίκι (κλιτσικάδι το λέγαμε στον τόπο μου), πινακωτή, μακριά γαϊδούρα χωρίς τεχνικά παιχνίδια, αλλά με πλατιά ικανοποίηση.

Έτσι κι εδώ καταπιαστήκαμε να φτιάσουμε, Συλλόγους κι Αδελφότητες για να γλυκάνουμε τη νοσταλγία και να ξεγελάσουμε την μοναξιά, την απομόνωση. Ήρθες με την οικογένειά σου και δεν έζησες εκείνη τη μοναξιά. Την έζησες με την συμπαράστασή σου στην τραγική της μορφή στις ακραίες περιπτώσεις, εκεί που η ψυχοφθόρα κατάσταση έφτανε στην απόγνωση και γινόταν απελπισία. Σκέψου όμως τι κανάλι πέρασαν κι εκείνοι που άντεξαν. Να ζεις με τη σκέψη μόνο στο μεροκάματο, με την ψυχή διπλωμένη στην απομόνωση, γιατί δεν ήταν μόνο η άγνοια της γλώσσας ήταν και η έλλειψη συντροφιάς, συνεννόησης, εμπιστοσύνης, κατανόησης.

Έτσι, εκείνοι που άντεξαν κι έβλεπαν λίγο πιο πέρα καταπιάστηκαν να κάνουν τοπικούς Συνδέσμους κι άρχισαν να δημιουργούνται εστίες και κοινωνικοί δεσμοί. Ήμουν από αυτούς, τα ιδρυτικά μέλη των τοπικιστικών Συλλόγων κι αναπολώ την ψυχική ικανοποίηση που πήρα από την ανάμιξή μου σ' αυτή τη δημιουργία. Κι αναπολώ τη χαρά που έδωσαν αυτές οι τοπικιστικές οργανώσεις. Έδεσαν τους συντοπίτες, δημιούργησαν φιλίες και συγγένειες και κουμπαριές και ανακούφιση στην περιορισμένη κοινωνική επαφή της εποχής. Πολύτιμη η προσφορά των Αδελφοτήτων στην επιβίωση και ομαλή προσγείωση στην ξένη γη.

Δεν έχει μελετηθεί και αναλυθεί η συμβολή των τοπικιστικών αυτών οργανισμών, στην προσγείωση και προσαρμογή των μεταναστών στην εξέλιξη της παροικίας μας και των άλλων παροικιών της διασποράς.

Πολλοί από εκείνους τους νέους των ημερών εκείνων έχουν φύγει, τιμή στη μνήμη τους.

Η ΛΕΥΚΑ ΜΑΣ

“Όχι, αδελφή μου, ευχαριστώ
Δεν θέλω τίποτα να στείλεις
Εκείνο που πεθύμησα...

Τη λεύκα μας έλεγα,
Της αυλής μας τη λεύκα...

Με τ' ασήμια της,
Τον ψίθυρό της στον άνεμο
Και την ψυχή του πατέρα...
Την αγαπούσε τη λεύκα μας,
Μας έδενε την κούνια
Στο πιο χοντρό κλαδί,
Μην την πληγώσει.

Τη λεύκα μας επόνεσα
Και το πηγάδι το ρηχό
Με τη δροσιά του.
Κεί στη ρίζα πλάι
Να ξαποστάσω ήθελα
Απ' τον αχό της πόλης
Κι από τις έγνοιες της ζωής.
Να κρεμάσω τη νοσταλγία,
Τη μνήμη του παππού
Και την αγάπη.

Αχ, δεν το ξέρεις τι θα πει
Να ζεις μακριά απ' το σπίτι
Και να σου φέρνει η ανάμνηση
Εκείνη την αγάπη
Κι τη στοργή τη σπιτική
Των παιδικών των χρόνων.

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα καλέ φίλε,
Ομολογώ πως ήμουν τυχερός μέσα στην ατυχία μου να μεταναστεύσω στην Αυστραλία, όχι μόνο επειδή ήρθαμε όλη η οικογένεια, αλλά και επειδή η αδερφή της μάνας μου που μάς έκανε την πρόσκληση, φρόντισε να μπούμε αμέσως σε ένα πλήρως επιπλωμένο σπίτι.

Όμως, αυτό δεν σημαίνει ότι δεν γνώρισα άτομα που έζησαν και υπέφεραν την αφόρητη μοναξιά. Να μοιράζονται ένα δωμάτιο με δύο ή τρεις άλλους, να πηγαίνουν στα καφενεία για να βρουν παρέα ή ένα πιάτο με φαγάκι και πολλές φορές να γίνονται θύματα τού τζόγου με καταστροφικές συνέπειες.

Οι εθνοτοπικοί σύλλογοι έπαιξαν τότε έναν πολύ σημαντικό και «θεραπευτικό» θα έλεγα ρόλο, γι' αυτό πρέπει να τιμούμε την μνήμη αυτών που πρωταγωνίστηκαν στη δημιουργία των συλλόγων μας.

Το πρόβλημα είναι αυτά που ακολούθησαν, οι απαράδεκτες και αδικαιολόγητες διχόνοιες, οι καυγάδες που πολλές φορές έφτασαν στα δικαστήρια με μεγάλο -και όχι μόνο- οικονομικό κόστος. Κτήρια σωματείων που κινδύνεψαν να χαθούν, φίλοι που έγιναν εχθροί, ακόμη και συγγενείς, γιατί;

Για την καρέκλα, γι' αυτό το έρμο το προεδρικό, επειδή ο Έλληνας,

αφού έφτιαξε την ιδιωτική του ζωή, την επιχείρησή του και επενδύσεις σε δεύτερο και τρίτο σπίτι, ήθελε και την δόξα ο άνθρωπος. Όμως σε κάθε σύλλογο χωράει μόνο ένας πρόεδρος, γι' αυτό άρχισαν τα παρατράγουδα.

Δυστυχώς, σήμερα, οι εθνοτοπικοί σύλλογοι δεν έχουν κανένα ρόλο και οι ημέρες τους είναι μετρημένες, αφού ήδη δυσκολεύονται να συμπληρωθούν διοικητικά συμβούλια και ψηφίζονται μέλη εξ... αγχιστί-ας.

Αλλά οι σύλλογοι αυτοί κάθονται πάνω σε μεγάλες ανεκμετάλλετες περιουσίες και το ερώτημα είναι πού θα καταλήξουν.

Η πρόταση να συγχωνευτούν όλα τα σωματεία με τις περιουσίες τους δεν πρόκειται να εφαρμοστεί και αν δεν βρούμε μια άλλη λύση θα χαθούν ή θα καταλήξουν σε κρατικά νοσοκομεία, σύμφωνα με κάποια καταστατικά.

Κάποια λύση είναι να παραμείνουν τα σωματεία και να συγχωνευτούν μόνο οι περιουσίες τους για να προστατευτούν σε ένα ταμείο που θα το ελέγχουν με αντιπροσώπους τους. Το ταμείο αυτό θα διαθέτει τα εισοδήματά του από τις επενδύσεις για φιλανθρωπικούς, εκπαιδευτικούς, ή πολιτιστικούς σκοπούς εδώ και στις ιδιαίτερες πατρίδες τους.

Και επειδή πρέπει να ικανοποιήσουμε τις φιλοδοξίες, πρόεδρος της επιτροπής που θα ελέγχει το ταμείο να είναι εναλλάξ ο αντιπρόσωπος εθνοτοπικού σωματείου.

Ασφαλώς, κάποιοι συμπάροικοι πιο έμπειροι από εμένα θα πρότειναν πιο κατάλληλες λύσεις για τη συνεργασία των εθνοτοπικών σωματείων και όχι μόνο στο θέμα των περιουσιών τους.

Οι περιουσίες των σωματείων μας ανέρχονται σε δεκάδες εκατομμύρια δολάρια και τα ετήσια εισοδήματά τους από σωστές επενδύσεις θα ήταν τουλάχιστον ένα εκατομμύριο δολάρια. Μεγάλο ποσό που θα μπορούσε να διατεθεί για τις ανάγκες του Ελληνισμού στο Σίδνεϊ.

Φυσικά, χάνω τον καιρό μου επιμένοντας στη συγχώνευση των περιουσιών πριν χαθούν, ή καταλήξουν σε ξένα χέρια, αλλά αρχή μου είναι να μην γκρινιάζω και να μην ασκώ κριτική αν δεν μπορώ να προτείνω μια λύση στα προβλήματα που καταγγέλω.